

RINA KENT

ČERNÝ
RYTÍŘ

SÉRIE ROYAL ELITE

ČERNÝ
RYTÍŘ

Copyright © 2021. BLACK KNIGHT by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nathaniel Wonderful, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4881-5 (pdf)

RINA KENT

ČERNÝ RYTÍŘ

přeložil Nathaniel Wonderful

Obsah

Playlist

Prolog

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Kapitola 28

Kapitola 29

Kapitola 30

Kapitola 31

Kapitola 32

Kapitola 33

Kapitola 34

Kapitola 35

Kapitola 36

Kapitola 37

Kapitola 38

Kapitola 39

Kapitola 40

Epilog 1

Epilog 2

Bonusová scéna

Tobě.
Ano, tobě.
Na tobě záleží.

Autorská poznámka

*Milí přátelé čtenáři,
dá se říct, že Černý rytíř je dosud moje nejemotivnější
kniha. Rozeznívá ve mně hluboké tóny a já se v ní nijak
nekrotila, ani s drsnými detaily, ani s barvitými popisy
rozkladu duševního zdraví. Zůstala jsem věrná Kimberly
a Xanderovi a vyprávěla jejich příběh jediným možným
způsobem.*

*Pokud jste mé knihy ještě nečetli, možná byste měli vědět,
že píšu temnější příběhy, které u některých mohou vyvolat
skličující a znepokojivé pocity. Mé knihy a hlavní postavy
nejsou pro citlivé povahy. Tentokrát je to ovšem jiné. Je to
hlubší, drsnější a emocionálně mnohem děsivější.
Tato kniha se zabývá tématy, jako jsou deprese, porucha
příjmu potravy i sebepoškozování. Věřím, že jste si vědomi
vlastních mezí, než se pustíte dál do čtení.*

*Černého rytíře lze číst samostatně, leč pro lepší porozumění
světu Royal Elite School je vhodné si nejprve přečíst
předchozí knihy ze série.*

Playlist

I See You – MISSIO
Ghost – Badflower
Magic – Coldplay
Drink To Drown – Stand Atlantic
Hollow – Icon for Hire
Shattered – Trading Yesterday
Under Your Spell – The Birthday Massacre
Therapy – All Time Low
Those Nights – Bastille
Zero – Imagine Dragons
Birds – Imagine Dragons
Green Eyes – Coldplay
Princess of China – Coldplay & Rihanna
Say Something – A Great Big World & Christina Aguilera
The Reason – Hoobastank
Past Life – Trevor Daniel
Kids – OneRepublic
Rescue Me – Thirty Seconds To Mars
Breathe Me – Sia
Someone You Loved – Lewis Capaldi

Celý playlist najdete na Spotify pod názvem *Black Knight*.

Prolog

KIMBERLY

Šest let

OBČAS PŘÍBĚHY SKONČÍ V MOMENTĚ, kdy začnou.

Babička mi to říkávala, když jsem u ní trávila léta v Newcas-tlu. Aspoň, že tenkrát jsem mohla být daleko od mámy a toho způsobu, jakým se na mě dívala.

Jako by mě nenáviděla.

Teď už babičku nemám. Nemám nikoho, kdo by mě odvedl nebo mi vyprávěl příběhy, jež by mě přenesly do jiných světů.

Světů s princí a rytíři. Světů plných tolika kouzel, že se mi o nich i zdá.

Ženu se dolů po schodech našeho domu, dokud nejsem venku. Slunce dneska tak září, že vrhá jasné odstíny na celou zahradu i na plot.

Zvuky hádky mezi mámou a tátou mě pronásledují až do chvíle, kdy za sebou zavřu dveře. Teď už je nemůže slyšet nikdo, ani zaměstnanci, ani sousedi.

Dokonce ani já ne.

Plácnu sebou na schod a lížu pistáciový nanuk, který mi předtím koupil táta. Silver říká, že všechna zmrzlina chutná stejně, jenže Silver je občas pitomá. Pistáciová zmrzka je nejlepší. Je zelená, sladká a lahodná.

Kdybych nebyla tak rozrušená, zašla bych k Silver domů a hrála si s ní s barbínami, ale už se mi nikam nechce.

Jedině snad...

Zabloudím pohledem k obrovské rezidenci naproti té naší. Působí starodávným dojmem, trochu jako zámky z babiččiniých pohádek. Ty, ve kterých žijí rytíři a princové. Chci tam jít, zaklepat na dveře a požádat ho, ať jde ven.

Mého rytíře.

Minulý týden jsme se dohodli, že od teď bude můj rytíř. A dokonce jsem ho i pasovala bambusovou tyčí, jako to dělá královna.

Silver nezajímá, když jsem nešťastná. Ale jeho ano. Protože je můj rytíř. Pokaždé mě zlechtá a vykládá mi vtipy, dokud se nezačnu strašně smát.

Ten kluk se zlatými vlasy a magicky modrýma očima jako v příbězích z babiččiniých knížek.

Vstávám, dál cucám nanuk a vydávám se pozvolnými, ale rozhodnými kroky přes zahradu a brankou ven. Je odpoledne, takže je možná s Aidenem a Colem. Třeba si se mnou dneska už hrát nechce.

Nesnáším, když dá přednost klukům místo mě.

Vrata jejich garáže se s rachotem otevrou a já ztuhnu. Vyrazí z nich červené auto, které zpočátku jede pomalu, ale u výjezdu nabere rychlost.

Teta Samantha. To ona hraje v babiččiniých příbězích roli královny se zlatými kadeřemi a velkýma modrýma očima, jejichž pohled je tak laskavý a starostlivý.

Ta tetka Samantha, která mě zve k nim na návštěvu, kdykoli se moji rodiče pohádají, a dává mi jídlo a sladkosti. Sedí u mě a češe mi vlasy, což máma nemá čas dělat. Říká mi, že moje mamka má důležitou práci a že bych ji kvůli tomu neměla nesnášet.

A také je matkou mého rytíře.

Teď má ale tvář úplně bez výrazu a postrádá obvyklou vřelost. Vypadá rozrušeně, ale nebrečí. Nebo možná vůbec není

rozrušená. Trochu mi připomíná mámu ve chvílích, kdy se zavře v ateliéru a nechce nikoho vidět.

Chystám se jí zamávat, když vtom si všimnu, kdo běží za jejím autem.

Xander.

Kluk se zlatými vlasy a modrýma očima, které jako by ukradl oceánu, obloze i kouzlům z knih.

Po tvářích mu tečou slzy, zatímco křičí jméno svojí mamky. Celý se třese, ale nepřestává ji honit.

Na vteřinu jako by zamrzl celý svět. Je to jen okamžik, chvilicka v čase. Je až podivné, jak se zlé věci vždycky odehrají během okamžiku.

Babička mě také opustila během okamžiku. V jednu chvíli seděla vedle nás a v další se jí zastavilo srdce. Byla tam, usmívala se na mě, podávala mi zmrzlinu, vykládala pohádku – a pak byla moje jediná babička pryč.

Teď jsme jen já, máma a táta.

Nenávidím, že jsme zbyli jen my tři. Protože táta hodně pracuje a já s ním nemůžu trávit moc času. A máma... Inu, já pro ni neexistuju, rozhodně ne jako jsem existovala pro babičku.

Ta byla celý můj svět. A teď nemám nic.

Stojím tam a sleduju tetino odjíždějící auto, za nímž na svých krátkých nožkách utíká Xan, a rozbolí mě z toho na prsou úplně stejně, jako když nás babička opustila.

Srdce mi buší v uších tak hlasitě a rychle, že neslyším Xanův pláč ani křik. Ale jen svůj vlastní jako tenkrát, když babička spadla na zem, zavřela oči a už se nikdy neprobudila.

Už tehdy jsem věděla, prostě jsem věděla, že jsem ztratila něco, co už nepůjde získat zpět.

A můj život se tak navždycky změnil.

Stejně jako ten Xanův.

Můj rytíř bouchne do kufru auta, ale to, místo aby zabrzdilo, vydá jen hlasitý zvuk, když při vjezdu do ulice zrychluje.

„Neodjížděj, mami!“ Xan za ní utíká a žabky mu plácají o vozovku. „Neopouštěj mě, prosím. Budu hodný kluk. S-slibuju.“

Jeho slova splývají dohromady a míchají se se slzami.

Nohy se mi dají samy do pohybu, nejprve pomalu, ale potom už uháním stejně rychle jako Xander.

To auto se podobá příšeře s planoucími nozdrami a rudými rohy, avšak ani jeden z nás se nezastaví.

Xan pořád křičí a pláče a jeho hlas se rozléhá v tichu ulice. Z pravé nohy mu sklouzne žabka. Odkopne i tu druhou a dál běží bos, aniž by se staral o malé kamínky na asfaltu. Na moment se zastavím, abych do jedné ruky sebrala jeho žabky, zatímco ve druhé se mi rozpouští zmrzlina. Jsem od ní upatlaná a začíná to i lepit, ale neupustím ji a následuju Xana.

Trpí a já nemám ráda, když ho něco bolí. Nemám ráda, když se někdo trápí, a ještě víc nesnáším, když se trápí on.

Pocítím v ústech slanou chuť a uvědomím si, že i já mám tváře vlhké od slz.

„Zastav, ma-mami!“ Xan klopýtne, ale ustojí to a sprintuje dál. Odfukuje a vydává u toho hrdelní zvuky jako supící zvíře.

Auto zmizí za rohem. Jenže Xan se nezastaví. Pořád běží a běží, přestože teta Samantha a její nestvůrný automobil už mizí z dohledu.

A dokonce ani potom, co na té dlouhé silnici v našem sousedství zůstaneme jen my dva.

Xan zakopne a skulí se dopředu, přičemž dopadne na kolena. Pláče tak pronikavě, že cítím každý jeho vzlyk až do morku kostí.

„Mamííí!“

Pospíchám ke svému rytíři, ale zastavím se kousek od něj a přitisknu si jeho žabky na prsa. Potom si k němu pomalu, pomaloučku přidřepnu a obě mu je nazuju. Chodidla má špinavá a na jedné noze škrábanec, z něhož mu stéká krev až na malíček.

„Z-Zeldo?“ Hledí na mě očima zalitýma slzami, které se jemně třpytí.

Xan mi přezdívá Zelda, protože zelená je moje oblíbená barva. Zatímco ostatní holky mají růžové pokojíčky, já mám zelený.

„M-máma je p-pryč,“ popotahuje.

Přinutím se k úsměvu. „Vrátí se.“

Je to lež. Podobně jsem tvrdila, že až se vyspím, tak se babička vrátí, jenže když jsem se probudila, pořád ještě nebyla zpátky.

Dospělí se prostě nevracejí, když jednou odejdou.

„N-nevrátí! Řekla, že už se mnou ani s tátou být nechce.“ Spodní ret se mu chvěje, i když se snaží uklidnit tím, že se ode mě odvrátí.

„Xane...“ natáhnu k němu ruku a utřu mu rukávem slzy.

Na chvíli mi to dovolí, protože jejich příval zesílí, až se zdá, že nikdy neustane.

Zmrzlina mi už kape na zem. Normálně bych ji celou zhltna, jenže teď upínám veškerou pozornost ke Xanovi, který nedokáže přestat plakat.

Také jsem si myslela, že kvůli babičce nebudu schopná přestat brečet. A že umřu žalem jako ta plačící princezna v jedné z jejích knížek.

Nakonec jsem však přestala.

Táta říká, že nic netrvá věčně. A všechno se prý mění.

Jenže se plete. Xan ani já se nikdy nezměníme. Vždycky budu jeho Zelda a on napořád bude můj rytíř.

Koneckonců jsme si to stvrdili slibem.

Xan mi položí ruku na rameno a odstrčí mě, načež jen zírá do země. „Běž pryč, Zeldo.“

„Ne.“

Letmo ke mně vzhledne. „Ne?“

„Nechci tě nechat samotného. Ani ty jsi mě neopustil, když mi umřela babička.“

Pomaloučku se ke mně otočí. Pozorně si mě prohlíží a vraští blondaté obočí, zatímco po tvářích mu tečou další slzy. „Proč *ty* brečíš?“

Popotáhnu a otřu si tvář hřbetem ruky, čímž smísím jeho slzy se svými. „Protože brečíš ty.“

„Nebreč, Zeldo.“

„Ty nebreč,“ posmrkávám.

Škytne. „Nesnáším, když brečíš.“

„A já nesnáším, když brečíš ty.“ Přisunu se k němu o kousek blíže a vezmu ho kolem krku. Ruku, v níž se mi rozpouští zmrzlina, držím stranou, abych neumazala i jeho.

Můj rytíř je překrásný a nesmí mít na své zbroji jediný flíček.

Xan mi ovine paže kolem pasu, zaboří mi hlavu do ramene a pláče dál. Jeho vzlyky jsou tak silné, že cítím na kůži jejich chvění.

I já brečím, protože teď vnímám jeho žal jako svůj vlastní. Jeho bolest je tak skutečná a tak blízko, až si připadám, jako bych ta zraňovaná byla já a ne on.

Xan mě také objímal, když babička umřela a já plakala. Zůstal se mnou, dokud jsem neusnula, a ani potom ode mě neodešel.

Teď ho budu svírat v náručí já, dokud jeho bolest nepomine. Tak dlouho, dokud se nedokáže usmát a ukázat mi ty krásné dolíčky ve tvářích.

„Zeldo...“ popotáhne mi u krku. „Slib mi, že mě nikdy v životě neopustíš.“

„Nikdy. Jsi přece můj rytíř, pamatuješ?“

Přikývne.

„Ode dneška jsme jako jeden.“

„Jako jeden.“

Kapitola 1

KIMBERLY

NEJSEM DOST DOBRÁ.

Nikdy nebudu dost dobrá.

Znáte ten pocit, když vám v hlavě nepřestávají bušit slova, dokud se z nich nevytvoří dusivá mlha? Dokud se nestanou vším, o čem dokážete přemýšlet, a vším, co dýcháte?

Když se ráno probouzíte, pozvolna se okolo vás shromažďují, jako by byla vašimi celoživotními přáteli. Jsou první myšlenkou, s níž vstáváte, a poslední, se kterou usínáte.

Takhle se cítím už roky.

Takhle začíná moje bitva a každý den jí říkám *dneska ne*.

„Kimmy!“ Malá ručka zatahá za moji, jak mě bráška vleče ke vchodu do základní školy.

Kirian mi teď sahá až do pasu. Na rameni nažehlené uniformy má záhyb, který mu uhladím rukou.

Sluncem vyšisované blondaté vlasy má ostříhané podle hrnce, na což je pyšný, protože to je „cool“. Hnědé oči mu září tak jasně, že by se v nich dal vidět celý svět. Svět tak nezkažený, že byste ho chtěli vyrábět ve velkém a rozdávat ho zadarmo.

„Co jsi říkal, Kire?“ zeptám se.

„Říkal jsem, že mi pak uděláš makaróny se sýrem, že jo?“

„Nemůžu. Mám až do večera školu.“

Našpulí pusu a jeho ruka se v té mojí promění v leklou rybu. Jestli něco z duše nenávidím, pak je to když uhasím tu jiskru v jeho očích.

„Marian ti je udělá,“ smlouvám.

Kir naši hospodyní zbožňuje a tráví s ní čas, když nejsem poblíž.

„Nechci je od Mari. Chci, abys je udělala ty.“

„Kire...“ přidrěpnu si před něj, aby se zastavil. „Víš, že si nepřeju nic víc než zůstat s tebou, že jo?“

Divoce zavrtí hlavou. „Nedávno jsi zmizela.“

Spodní ret se mi chvěje a stojí mě dost úsilí, abych se dala znovu dohromady. Tohle je ten důvod, proč každý den vstanu, proč bojuju s tou mlhou, proč vlezu do sprchy a potom si obleču školní uniformu.

Říká se, že když vás tyhle myšlenky hluboce zasáhnou, nejde je zastavit. Potřebujete terapii, potřebujete prášky, potřebujete hromadu dalších sraček.

Já potřebuju jen tohohle prcka s velkýma očima a našpulenou pusou. Jeho obličej je to první, co se snažím po ránu vidět. Jeho hlas je to první, co chci slyšet, jakmile otevřu oči.

Kirian je moje vlastní speciální pilulka. Moje pilulka štěstí.

Jenže minulý týden viděl něco, co vidět neměl. Nebo lépe řečeno, byl u toho, a když jsem se probrala, zjistila jsem, že mi brečí v nohách postele, objímá mě a prosí, ať ho neopouštím.

„To už se nikdy nestane, můj malý opičáku.“

„A co když stane?“ ohrne spodní ret a doširoka otevře oči. „Co když zmizíš a já budu muset zůstat s mámou?“

„Nikdy, Kire,“ přitáhnu si ho k sobě a sevřu ho v medvědíh objetí. „Nikdy, *nikdy* tě nenechám s mámou samotného. Rozumíš?“

Odtáhne se ode mě a ukáže mi malíček. „Přísaháš?“

„Přísahám, ty děcko.“ Ovinu svůj malíček okolo jeho.

Jen co si je jistý, že přísaha platí, odstrčí mě a s našpulenými rty ke mně zlostně vzhledne. „Nejsem děcko.“

„Jsi můj chlapeček. Smiř se s tím.“

„Pro mě za mě.“ Ještě jednou na mě vykulí oči. „Přijdeš brzo domů?“

No vážně, pro ty jeho štěněcí oči bych se dopustila i zločinu. Zvednu se a rozcuchám mu vlasy. „Dobře. Budu se snažit.“

„Juchů!“ obejmeme mi nohy. „Miluju tě, Kimmy!“

A potom už běží směrem ke škole a pevně si svírá popruhy batohu.

„Taky tě miluju!“ křiknu za ním. „Neběhej!“

Jakmile se ujistím, že vešel dovnitř, zamírím zpátky k autu. Jiné děti vyskakují z aut a než odejdou do školy, dají rodičům pusku.

Takový výstup jsme já ani Kir v životě nezažili. Jsem nejspíš jediná sestra, která sem dneska přivezla brášku.

Ve chvílích, jako je tahle, ve mně vybuchnou rudá mračna hněvu, který si jinak schovávám pro mámu.

O sebe starost nemám, ale o Kira ano. Protože máma nemá právo ho nechat uvěřit, že byl taky nechtěný. Pouhý omyl. Posraný prasklý kondom.

Aspoň, že táta se snaží. Veškeré mé vzpomínky na rané dětství sestávají z toho, jak mě ukládá do postele nebo mě objímá ve spánku. A taky to byl táta, kdo se o mě pokaždé staral, když jsem byla nastydlá. Máma nikdy.

Jenže táta je pracovně vytížený muž, který se doma objevuje příliš málo na to, aby to něco změnilo. Jeho telefonáty už sotva něco zmůžou.

Do Royal Elite School neboli RES dorazím v rekordním čase, poněvadž je to jen kousek od Kirovy školy.

Na parkovišti civím na svůj odraz v zrcátku a zhluboka se nadechnu. Zvládnu to.

Kvůli Kirovi.

Pohodím svými hnědými vlasy se zelenými pramínky, nebo spíš přesně naopak, jsou zelené s trochou hnědé. Co je? Miluju tu barvu. Jsem opravdu vděčná za to, že jsem se narodila se světle

zelenýma očima. Další věc, kterou si můžu přidat do své zelené sbírky.

No dobře, to znělo trochu ujetě i v mojí hlavě.

Vystoupím z auta a držím si popruhy batohu, zatímco procházím obrovským vchodem do RESu. Royal Elite School má deset velikánských věží a honosnou budovu ze středověku.

Erb s emblémem zlatého lva vypovídá především o majestátní síle tohoto místa.

Do téhle školy posílají své děti bohatí a vlivní lidé, aby byly snáze přijaty do společnosti. Vždyť taky většina britských politiků, členů parlamentu i diplomatů kráčela zdejšími chodbami, tátu nevyjímaje.

Nyní je z něj věhlasný diplomat, který úzce spolupracuje s Evropskou unií v Bruselu, a proto ho skoro nevidáme. Třeba se teď všechno změní, když naše země odchází z EU.

Ale jsem si celkem jistá, že si táta najde způsob, jak se vetřít někam jinam. Jako by s námi ani být nechtěl – nebo s mámou.

Většinou jsem se těmhle chodbami procházela po boku svojí nejlepší kamarádky Elsy. Ale ta od té nehody, a taky kvůli komplikacím se srdcem, odpočívá doma. Zatímco já jsem úplně sama mezi lidmi, kteří mě buď nenávidí, nebo předstírají, že neexistuju.

A dobře známé rýpání začíná.

„To si jako myslíš, že je teď hezká?“

„Jednou tlusťoška, vždycky tlusťoška, Kimberly.“

„Koukni na ta její stehna.“

„Elsina malá děvka.“

Čím víc mi jejich slova prosakují pod kůži, tím víc mě brní. Snažím se je nevnímat, ale stejně jako s tou mlhou je nemožné je ignorovat. Jejich počet se s každou vteřinou násobí, jejich vliv sílí a hlava se mi plní těmi myšlenkami.

Tou šedí, jež chutná hořce a pálí jako kyselina.

Nikomu na tobě nezáleží. Jsi nikdo. Naprostá nula.

Zavrtím hlavou a zkrátím vzdálenost, která mě dělí od třídy. Neproniknou ke mně.

Dneska ne, Satane. Běž si zalézt do díry.

Tuhle školu navštěvuji už tři roky, ale za celou tu dobu jsem ani jedinkrát nepocítila, že bych sem patřila.

Před pár dny mi bylo osmnáct a narozeniny jsem oslavila na Elsině lůžku, s Kirim po boku a tátou na Skypu.

Bez ohledu na to, kolik mi je let, pro mě nikdy nebude snadné projít zdejšími chodbami, v nichž mě jako nože bodají slova ze zlomyslných úst mých spolužáků.

Zajímalo by mě, jestli vidí tu krvavou stopu, která za mnou zůstává, nebo ji vidím jen já.

Ovinu si prsty kolem zápěstí, načež rychle svěším ruku zpátky k boku.

Pro Kira, opakuju si v mysli jako mantru. Děláš to pro Kira.

Pokud se dostanu na dobrou vysokou a získám stipendium, budu si moct dovolit bydlet na soukromých kolejích a vzít si tam i Kira. Protože až budu na vysoké, tak ho, kurva, v žádném případě nenechám u mámy.

Hlasy kolem mě začnou splývat dohromady a já zvednu bradu, zatímco pokládám jednu nohu před druhou.

Jsou bezvýznamní.

Jsou jen důsledkem té dusivé mlhy a já tu zatracenou mlhu vždycky porazím.

Až na jeden případ.

Dobře, dva. A Kir byl svědkem jednoho z nich.

„Klid se, sráči.“

Při zvuku toho hlasu se mi nohy samy od sebe zastaví. Toho pevného, tichého hlasu, který se ustavičně ozývá v mých snech.

I v nočních mürách. No dobře, v nočních mürách víc.

Ten krutý hlas, jenž mě znovu a znovu zabíjel, když mě místo toho mohl zachránit. Místo aby mi pomohl, mě ponechal napospas smrti.

Ten hlas není jen součástí mých nočních můr, je noční můrou sám o sobě.

Jakmile zvednu hlavu, země se vychýlí ze své osy. Musím si neustále připomínat, že existuje gravitace a že skutečně neupadnu.

A že mi na něm nezáleží. Přestalo mi na něm záležet toho dne před sedmi lety.

Ale třeba jenom klamu samu sebe, protože i když ho každý den vídám, nebo spíše se mu každý den vyhýbám, pohled na něj nikdy nebude důvěrně známý ani snadný, a už vůbec ne, do prdele, normální.

Jenže na Xanderu Knightovi není normálního nic. Narodil se, aby se stal součástí elity – těch, již drtí ostatní lidi podpatky svých bot a neohlížejí se na následky. Je jedním z králů, kteří ve svých šlépějích zanechávají chaos a hluboký žal.

Patří ke čtyřem jezdcům a je hvězdným útočníkem fotbalového týmu. Kvůli jeho schopnosti zcela zničit soupeřovu obranu mu přezdívají Válka.

A on válka je. Xander připomíná ten druh války, kterou nevidíte přicházet, dokud není příliš pozdě.

Protože vás již sevřel ve svých spárech a od základů rozbil.

Zlaté vlasy má sčesané dozadu, kdežto po stranách si je nechává moderně krátké, čímž ještě víc zdůrazňuje svou krutost. Když jsem byla mladší, myslela jsem si, že ty modré oči ukradl oceánu a obloze.

Teď jsem si tím naprosto jistá, protože je to sadistický zloděj.

Jeho pastelově tyrkysové oči, které se mu dříve rozjasnily, když mě uviděl, nyní ztmavnou a zbarví se do zlověstného odstínu.

Říct, že je Xander krásný, by nebylo slabé slovo, nýbrž bohapustá lež. A není to jen o jeho pěstěném vzhledu blondáka. Jeho tvář náleží k modelům, bohům a všeobecně nesmrtelným bytostem. Má ji ostře řezanou s jemným strništěm, které mu dodává šarm.

I já v něm tu krásu kdysi viděla, stejně jako všichni ve škole. Kdysi jsem se zastavovala na schodech našeho domu, štípala se, jestli se mi to nezdá, a tupě opakovala, že je skutečně můj kamarád. Můj rytíř. A že mě volá, abychom si šli hrát.

Teď v něm vidím něco úplně jiného. Pomstychtivost, nenávisť a boha války, který jde ničit. Býval to můj nejlepší přítel. Teď je to cizinec.

Tyran.

Nepřítel.

Ten kluk, co ho Xander odehnal, sklopí hlavu a ustoupí za roh. To, že je jedním z jezdců, hvězdným útočníkem Elites a synem ministra, mu dává právo na korunu. Korunu plnou trnů a černého kouře.

I přesto se tu všichni klaní před jeho autoritou. Kdyby toho kluka vyzval, ať se mu plazí u nohou, bez otázek by před ním padl na zem.

Xander si točí na ukazováku fotbalovým míčem, druhou ruku má v kapse kalhot a pevným, cílevědomým krokem míří ke mně. Nespouštím z něj zrak, sleduju každý jeho pohyb a snažím se nasát vzduch do plic. Nevím, proč mám dojem, že do mě strčí, nebo mě spíš skopne na zem.

Ne, že by to byla nějaká novinka. Během těch let šikanování se mi staly horší věci – hanlivé poznámky kvůli tloušťce, polévání barvou i falešná vyznání lásky, prostě kdeco.

Je blbost si myslet, že by se mě Xan dotkl. Nikdy to neudělal.

Ani jednou.

Modré sako školní uniformy se mu napíná přes široká ramena a svalnatý hrudník. Totiž, všechno je na něm svalnaté. Včetně těch stehen, vypracovaných z fotbalu. *Obzvlášť* ta stehna.

Nevím, kdy se mu tak vyvinula. No dobře, lžu. Postava se mu začala formovat přesně toho léta mezi naším přestupem z Royal Elite Junior na současnou Royal Elite School.

Nutno podotknout, že si všímám spousty věcí okolo sebe. Nejde jen o něj. Od chvíle, kdy jsem pochopila, že se za mě máma nepostaví a budu muset všemu čelit sama, jsem se naučila mnoha způsobům přežití. Ten nejdůležitější ze všech je dávat si pozor, co se okolo mě děje.

Ať se mi to líbí, nebo ne, Xander byl vždycky součástí mého nejbližšího okolí a bude jím až do konce letošního roku. Ale až potom odjedu z města, bude všemu konec.

Nadechni se. Už jen pár měsíců. Vydechni.

„Čekáš na pozvání? Zmizni, Berly.“

Jeho hlas je jemný, zato v jeho tónu není jemného nic. Víím, že toho kluka neposlal pryč kvůli mně. Xander se mě nezastává a tutově kvůli mně neodhání ostatní.

Kdyby tu teď bylo moje staré já, svésilo by hlavu a s brekem uteklo pryč. Xanderův posměšný tón by ho pak pronásledoval až do temných koutů, kde by tajně popotahovalo, aby ostatní neviděli jeho potupu.

Něco se ovšem změnilo.

Já. Já jsem se změnila.

Od chvíle, kdy jsem se probrala a zjistila, že mě Kir objímá a rve, jsem dospěla k důležitému poznání. Pokud chci v tomhle světě přežít, a pokud chci zůstat s bráškou a ochránit ho před mámou, pak musím vzít život do vlastních rukou.

Už odmítám hrát vedlejší roli ve vlastním příběhu.

Už odmítám nechávat lidi, jako je Xander, aby se po mně vozili.

A odmítám brečet v koutě jako nějaký zatracený zbabělec.

Zatlačím ramena dozadu, jako to vždycky dělá Elsa, a postavím se mu čelem. „Je tu dost místa.“

Dobře, mohla jsem to říct hlasitěji, ale v pohodě, takhle to půjde. Dětskými krůčky.

„Co jsi to řekla?“ Přimhouří jedno oko, jako by nevěřil, že jsem promluvila.

Já Xanderovi neodmlouvám. *Nikdy*. Buď uteču, nebo udělám, co mi řekne. Věčně jsem si myslela, že když to budu dělat, jednou to v něm probudí touhu mi odpustit. Jednou, až si vzpomene na ty časy, kdy jsme byli nejlepší kamarádi.

Ale byla jsem blázen.

Ty časy existují jenom pro mě. On už je dočista vymazal z paměti, takže bych to měla udělat taky. „Slyšel jsi mě.“ Kývnu směrem dál do chodby. „Je tu dost místa. Využij ho.“

Zasměje se, suše a bez humoru, a já ztuhnu. „To mi jako poroučíš, Berly?“

Tuhle přezdívkou *nenávidím*. Kurevsky se mi hnusí.

Vysmívá se mi tím, a to opravdu krutě. Ten kluk, který mi přezdíval Zelda, je dávno pryč. Ne, že bych chtěla, aby mi takhle zase říkal. O to právo se připravil, když mi oznámil, že jsem mu odporná. Přišel o něj, když nečinně přihlížel, jak mě ostatní studenti šikanují.

A ztratil ho, když přestal být mým hlavním zastáncem a proměnil se v největšího trýznitele.

I přesto bych si přála, aby mě aspoň oslovoval křestním jménem.

Pokrčím rameny. „Říkej si tomu, jak chceš.“

Jdu dál, kolem něj, ale on přestane točit míčem a strčí mi ho před obličej, čímž mě přinutí zastavit. „Ne tak rychle.“

Z úst mi unikne povzdech, přestože mi přeběhne mráz po zádech. Jsem u něj tak blízko, že téměř cítím jeho dech vonící

po mátě a ta pronikavá vůně, která ho obklopuje, mnou otřásá víc, než jsem ochotná si připustit.

Nebo zažít.

„Co chceš, Xandere?“

Zamračí se a pevněji sevře míč. „Zaprvé, zklidni hormon. A zadruhé, neber si do huby moje zasrané jméno.“

„Tak co kdyby ses mi přestal srát do cesty?“ odseknu mu a pak se kousnu do rtu.

Do prdele.

Právě jsem na něj vyjela. To musí být poprvé za... No, úplně poprvé. Nevzpomínám si, že bych se na něj kdy obořila, a to ani když jsme byli děti. I Xander se zdá být zaskočený, jelikož jeho obličej na zlomek vteřiny ztratí tvrdé rysy.

Než stačí vymyslet, jak by mi to vrátil a co nejvíc mi ublížil, prosmyknu se okolo něj a zamířím do třídy. Neutíkám však. Ne, každý krok mám plně pod kontrolou.

Ode dneška mě Xander Knight už neuvidí prchat ani plakat.

Tenhle konflikt byl teprve začátek.

V naší válce vypukla nová bitva.

A tentokrát z ní jako vítěz vyjdu já.

Kapitola 2

KIMBERLY

VYZVRACÍM OBĚD DO ZÁCHODU a ten bublavý zvuk se rozléhá kolem mě jako zvrácená symfonie.

Víte, jak některé housle vydávají zkreslené tóny?

Jo, já taky ne. Táta s mámou jsou na vážnou hudbu. Poznali se na koncertě. Šokující. Já dávám přednost punku a alternativnímu rocku, děkuju pěkně.

Každopádně si radši zaplním mysl svými oblíbenými písničkami než těmi dávivými zvuky. Na strkání prstů do krku ani na zvracení si člověk nikdy nezvykne; pořád to bude nechutné. Vždycky, když to dělám, mám pocit, jako bych cítila na kůži chlupaté nohy hemžících se pavouků, které za sebou zanechávají dlouhé stopy svinstva.

Jakmile se mi ze žaludku ozve dutý zvuk oznamující, že ve mně už nic nezůstalo, odstoupím od mísy. Nikdo tu není a ani by být neměl.

Dělám to jen těsně před hodinou – a teprve poté, co se ujistím, že už jsou všichni ve třídě. Proto občas přijdu pozdě a pak tvrdím, že mě bolela hlava.

Být přehlížená je snadné, ale být neviditelná je poněkud složitější. Kdybych byla duch, nemusela bych denně zažívat tyhle problémy. Tím mám na mysli to ubezpečování, že na dívčích záchodcích nikdo není. Pakliže se tu někdo poflakuje, jdu se jednoduše vyzvracet do odpadkového koše ve školní zahradě a pak si sem jdu jen vyčistit zuby.

Jakmile skončím s vyplachováním pusy, zadívám se na svůj odraz v zrcadle.

Ten obličej je taky moje noční můra.

Popravdě, ta nejhorší noční můra. Ty ztrhané rysy, které jsem si myslela, že zmizí, a ta prsa, která se v halence zdají příliš malá. Povislá kůže na pažích se spoustou strií. Mám je všude. Myslím ty strie. Zespodu na rukou, na bříše i na stehnech. Všude.

Nenávidím je a stejně tak tohle pojebané tělo. Nenávidím v něm být. Přála bych si, aby existoval i jiný způsob, jak ho celé odpálit, než jen vyzvracení oběda.

Z podvědomí se mi vynoří myšlenka.

Mám chuť do toho zrcadla praštit a rozmlátit ho pěstí na tisíc kusů. A potom jeden ten střep vzít a... Ne.

Ne, ne!

Zoufale zavrtím hlavou a popleskám se po tvářích, vši silou odolávám nutkání sáhnout si na zápěstí.

Kvůli Kirovi. Jsi tady kvůli Kirovi.

Opouštím toalety a zavírám si po cestě tašku. Moje kroky jsou pevné a rozhodné.

Jdu pozdě na hodinu. Nebo lépe řečeno, přibližně za minutu přijdu pozdě.

To je nevýhoda toho, když zůstanete na záchodě poté, co se už všichni usadili.

Běžím chodbou, když vtom se mi kolem ramen ovine čísi paže. Na moment ztuhnu v domnění, že se Xander vrátil, aby se mi pomstil. Od rána si mě sice nevšímá, ale já vím líp než kdokoli jiný, že pokud vás Xander Knight ignoruje, je to pohroma převlečená za požehnání.

Prudce se nadechnu, ale s výdechem se zase uvolním, protože mi dojde, že to není on. Protože nevoní takhle silně a jeho dotek není tak hrubý. Tedy ne, že bych věděla, jaký je na omak.

Zato ale znám Xanderovu vůni. A to díky svojí schopnosti všimnout si svého okolí, vzpomínáte?

„Taky jdeš pozdě, Kimmy?“

Usměju se na Ronana. Od rána je to můj druhý upřímný úsměv. Ten první jsem věnovala Kirovi.

Ronan Astor je taky jedním z jezdců a pravděpodobně i nejbližší osoba, kterou mám vedle Elsy ve škole za spojence.

Je chlapecky okouzující, má lehce kudrnaté hnědé vlasy a jeho hluboké sytě hnědé oči naznačují formujícího se playboye. To škrtněte. On už playboy je. Jo, a shodou okolností je i pravý aristokrat. Jeho pyšný nosánek je toho jasným důkazem.

Nemyslím si, že si toho je vědom, ale jeho nos doslova křičí vznešeností prince z daleké země.

„Mluv za sebe,“ šťouchnu ho do boku. „Ráno ses neukázal.“

„Měl jsem... důležitou schůzku.“

„Chceš říct, že kvůli včerejší párty zaspal?“

„Hej! Párty je taky důležitá schůzka, Kimmy. Rád ti to předvedu... A nejenom to,“ zazubí se. „Jen počkej, uvidíš.“

„Ne, díky.“

„Ale ano. A ještě neděkuj,“ zahýbe obočím. „Dokonce mě napadá, jak mi to můžeš později splatit.“

„Proč mám pocit, že se mi to nebude líbit?“

„Věř mi, bude.“ Trochu víc si mě k sobě přitiskne a jdeme spolu na hodinu.

Nikdo ze studentů se mi před ním neodvážívá nic říct. Ronan sice není tak permanentně zadumaný jako Aiden s Colem ani tak posedlý popularitou jako Xander, ale i on má na RESu svůj trůn.

Jeho koruna je trošku přístupnější než koruny ostatních jezdců, dokonce se jí dá i dotknout.

Ronan je princ a taky je poměrně okouzující.

Pořád nemůžu uvěřit, že za mnou sám přišel a stali se z nás kámoši jen proto, že mě viděl na jednom zápasu Elites. Jo a prohlásil, že jsem zvaná na všechny jeho večírky. Ty jsou nejen legendární, ale taky jen pro zvané, takže jsem si nejdřív myslela, že je to třeba jen další z Xanderových propracovaných plánů, jak se mnou vymrdat.

Uplynuly však už měsíce a Ronan stále zůstává skálou, o niž se můžu opřít. Jestli se nakonec opravdu ukáže, že je to akorát zvrácená hra, tak se z toho nejspíš už nikdy nevzpamatuju. Po pravdě mám Ronana hodně ráda. Je přátelský, zábavný a pokaždé dokáže odehnat veškerou nežádoucí pozornost.

A občas dokonce i tu dusivou mlhu.

Vcházíme do třídy a on začíná zabíhat do detailů o tom, jakou trávu si včera koupil.

„Řeknu ti, Kimmy,“ nahne se ke mně, aby mi to pošeptal do ucha, čímž mě přinutí zastavit se u první lavice. „Ten matroš byl fakt síla. Chceš to zkusit?“

Vytřeštím na něj oči. „Jsme ve škole.“

„Zalezte si někam,“ řekne někdo ze třídy.

V té chvíli mi dojde, v jaké jsme pozici. Ronan mě objímá kolem ramen a rty má jen kousek od mého ucha, zatímco já jsem na něj nalepená z boku. Z pohledu nezúčastněného diváka to musí působit hrozně intimně.

Ale já to tak neberu, protože jsem už zvyklá, že se Ronan takhle chová.

„To je super nápad,“ luskne Ronan prsty na majitelku toho hlasu. Silver. No jasně, že to řekla ona.

Těžko se mi věří, že jsme si dřív byly blízké. Teď je z ní takhle exotická bohyně. Krásná až k pláči, s tělem modelky a jedovatým úsměvem. A taky patří k nejlepším studentkám. Prostě klasická mrcha.

Která bývala mojí kamarádkou. Kamarádkou, jež mě objímala, když mi umřela babička, a dala mi jednu ze svých oblíbených barbín.

Tenkrát měl můj život smysl a pak ho v jediném okamžiku pozbyl.

„Zalezme si někam, Kimmy,“ culí se šibalsky Ronan.

S úsměvem ho štouchnu do boku.

Nemůžu se však ubránit pomyšlení na to, jaký bych k němu asi měla vztah, kdybych ho znala stejně dlouho, jako znám ostatní.

Ronan se totiž ke čtyřem jezdcům přidal až na naší předchozí škole. Možná, že i on by se ode mě teď distancoval, kdyby mě znal od dětství.

„Všichni na místa,“ ozve se za námi hlas paní Stoneové a já se odtáhnu od Ronana, abych se mohla usadit v první řadě. Většinou tu se mnou sedávala Elsa nebo jeden z jejích adoptovaných sourozenců. Teď jsem tu ale sama. Ronan má ode mě lavici daleko, protože rád sedí vzadu, kde může nerušeně spát.

Jak si odkládám věci, zachytím koutkem oka pohyb.

Xander. Sedí u okna před Colem, který mu s knihou v ruce něco šeptá do ucha.

Nezdá se, že by ho Xander poslouchal, protože upíná veškerou pozornost na mě. Jeho výraz je prázdný, jako by se na mě ve skutečnosti ani nedíval.

Ale dívá.

Cítím jeho pohled, ne na kůži nebo na tváři, ale hluboko v duši. Proniká do mě a dotýká se částí, na které nemá právo sahat.

Odvrátím se a sednu si. Snažím se přemoci horkost, která se mi hrne do tváří. Proč, sakra, musím v posledním ročníku RESu chodit do stejné třídy jako čtyři jezdcí?

Už předtím, než jsem musela každou zatracenou hodinu vidět Xanderův obličej, jsem to sotva přežívala.

Paní Stoneová mluví o nějakém testu, ale já se za nic na světě nedokážu soustředit na to, co říká. V myšlenkách stále zalétám k zadním lavicím, cítím, že mě tam někdo sleduje.

Z té nechtěné pozornosti mě svědí v zátylku. Vrtím se na židli, jako by to snad mohlo ten nepříjemný pocit zahnat.

Něco mě trefí do ruky a hned nato vedle mě spadne zmačkaný kus papíru. Zpoza opony z vlasů nakouknu za sebe, aby mě pozdravil Ronanův úsměv.

Sedí hned vedle Xandera, přičemž druhý jmenovaný drtí tužku ve smrtelném sevření. Ronan si natáhne nohy dopředu a zatočí černou propiskou mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Škubne obočím směrem k papíru.

Letmo se podívám na Xandera, ale ten je soustředěný na paní Stoneovou. Tváří se sice neutrálně, ale sedí toporně. Proč je, ksakru, tak napjatý?

Seberu papír a nenápadně ho rozložím. Je tam změřtí klikyháku se smajlíkem nahoře, naškrábaná Ronanovou rukou.

„Ukaž světu fakáče a usměj se.“

Vrhnu na něj pohled a on na mě mrkne. Bezděčně pozvednu koutky v úsměvu.

Xanderův krutý pohled sklouzne z Ronana na mě a tam zůstane. Na mně.

Jeho oči se nehnu a Xander se ani nepokusí odvrátit. Snaží se mě zastrašit, abych přerušila oční kontakt první a krčila se před ním strachy, jako pokaždé, když je v mé blízkosti.

Kdyby pohled mohl zabíjet, ten Xanderův by teď byl tou nejostřejší čepelí ze všech.

Ale je tu něco, na co zapomíná. Jeho válečné praktiky mě už nevydělají. Nemůžou být horší než ta dusivá mlha nebo Kirův zklamáný pohled nebo strach v jeho malých očkách, když si myslel, že ho tu nechám samotného.

A tak se dál usmívám. Ne na Xandera, ale na Ronana.

Ukazuju fakáče těm, kteří mě pomalu, ale jistě rozbili a proměnili v tuhle žalostnou prázdnou schránku. Těm, které tak těšilo mě strkat pořád dál, až na pokraj zhroucení, a pak sledovat, jak padám.

Těm, kteří mi podrazili nohy, místo aby mi podali pomocnou ruku.

Těm, kteří živili tu dusivou mlhu a umožnili jí, aby ovládla můj život.

Řídím se Ronanovou radou a ukazuju světu zdvižený prostředníček.

Kapitola 3

XANDER

V SAMOTĚ LZE NAJÍT JISTOU společnost.

Ano, zní to šíleně. A ano, stejně si za tím stojím. Možná, že za to může to kafe, ehm... Kafe s vodkou, co jsem si zrovna dal. Ale koho to zajímá?

Můj prázdný dům zaručeně ne.

Ale zaměstnance v něm otec platí, aby drželi jazyk za zuby. Nutí je podepsat smlouvu o zachování mlčenlivosti, která by je mohla stát život a další tři generace jejich rodin by mohly být prodány na černém trhu.

Lidi drží hubu, zvláště když ji mají zacpanou bankovkami.

Aspoň ti, jimiž se táta obklopuje.

Náš kuchař ani nemrkl, když jsem si udělal kafe a zalil ho alkoholem. Jen přikývl a šel si po svém.

Stojím u obrovského francouzského okna a usrkávám kafe, přičemž si zastrčím ruku do kapsy. Však víte, jako hodný chlapec z vyšší střední třídy, který má dobré známky, veškerou existující popularitu a tak vůbec báječný život.

Vše přede mnou leží a čeká, až si to vezmu – obrovská zahrada, německá auta v garáži i pracovní kariéra.

Mám tu všechno.

A přece ne.

Je v pořádku vzít si, co potřebujete, když nemáte, co chcete?

Odpověď na to zní logicky vzato *ano*. Ale o logiku pozvolna přicházím kvůli vodce.